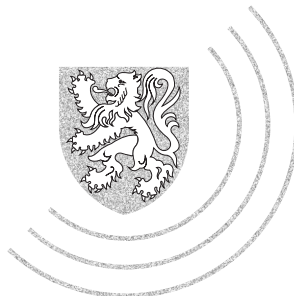

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

7 januari 2004

GEDACHTEWISSELING

**over het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering inzake
de openbare dienstverplichting ter bevordering van elektriciteitsopwekking
in kwalitatieve warmtekrachtinstallaties**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie
uitgebracht door de heer Eddy Schuermans**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : mevrouw Wivina Demeester-De Meyer.

Vaste leden :

de heren Ludwig Caluwé, Carl Decaluwe, mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, de heer Jan Verfaillie ;

de heren Marc Cordeel, André Denys, Koen Helsen, Patrick Lachaert ;

de heren Jean Geraerts, Pieter Huybrechts, Frans Wymeersch ;

de heren Jean-Paul Peuskens, Robert Voorhamme ;

de heer Eloi Glorieux ;

de heer Jos Bex.

Plaatsvervangers :

de heren Jos De Meyer, Freddy Sarens, Eddy Schuermans, mevrouw Ilse Van Eetvelde ;

mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, de heren Didier Ramoudt, Jul Van Aperen, Marc van den Abeelen ;

mevrouw Marleen Van den Eynde, de heren Roland Van Goethem, Luk Van Nieuwenhuysen ;

de heren Jacky Maes, Bruno Tobback ;

de heer Johan Malcorps ;

de heer Jan Loones.

INHOUD

	Blz.
I. Toelichting door de minister	4
II. Hoorzitting.	5
II.1. Toelichting door de heer David Mertens, namens Cogen Vlaanderen VZW	5
II.2. Toelichting door de heer Roger Aertsens, eerste adviseur Fedichem Vlaanderen. . . .	8
II.3. Toelichting door de heer Marc Van den Bosch, adviseur van de studiedienst van het VEV	9
II.4. Vraagstelling door de leden	10
III. Bespreking en standpuntbepaling.	13

DAMES EN HEREN,

Het Vlaams Parlement heeft op 2 juli 2003 het zogenaamde “WKK-decreet” goedgekeurd. Tijdens de bespreking in commissie heeft de minister zich geëngageerd om de uitvoeringsbesluiten van dit decreet te laten bespreken door het parlement. Cogen, Agoria en Fedichem werden n.a.v. de bespreking van dit decreet “invoering warmtekrachtcertificaten” reeds gehoord door deze commissie.

Het ontwerpbesluit van de Vlaamse regering inzake de openbare dienstverplichting ter bevordering van elektriciteitsopwekking in kwalitatieve warmtekrachtinstallaties werd ter bespreking voorgelegd aan het Parlement. Het kabinet van de minister heeft gemeld dat dit ontwerpbesluit met Cogen en Agoria besproken werd en bovendien getoetst werd met de VITO en het KUL-Energie-instituut.

De commissie vatte op 4 november 2003 de bespreking aan van dit ontwerpbesluit en besliste om Fedichem, het VEV en Cogen te horen omtrent dit ontwerpbesluit WKK-certificatensysteem.

Deze hoorzitting vond plaats op dinsdag 2 december 2003.

Tijdens de commissievergadering van 6 januari 2004 werd de bespreking afgerond.

I. TOELICHTING DOOR DE MINISTER

Warmtekrachtkoppeling wordt algemeen aanvaard als een techniek die op een zeer kostenefficiënte manier, een zeer belangrijke bijdrage kan leveren aan het bereiken van de economische en ecologische doelstellingen van het energiebeleid, namelijk een concurrentiële en milieuvriendelijke energievoorziening.

De doelstelling van het energiebeleid is het economisch potentieel van warmtekrachtkoppeling uiterlijk tegen 2012 volledig te realiseren.

Van 1995 tot 2000 steeg het vermogen aan warmtekrachtkoppeling sterk, van ongeveer 400 megawatt in 1995 tot bijna 1000 megawatt in 2000, en volgde daarmee de doelstellingen.

In 2001 en 2002 viel deze ontwikkeling nagenoeg volledig stil, enerzijds omwille van de stijgende brandstofprijzen, anderzijds omwille van de onzekerheid op de elektriciteitsmarkt bij de overgang naar een vrije markt.

Omdat de bijdrage van warmtekrachtkoppeling in het energie- en klimaatbeleid van zeer groot belang is, nam de Vlaamse overheid het initiatief om bijkomende ondersteuning te bieden aan de WKK-markt.

De Vlaamse regering keurde in 2001 en 2002 tweemaal een ontwerpbesluit goed tot invoering van een systeem van warmtekrachtcertificaten.

De Raad van State oordeelde echter dat de juridische basis in het Elektriciteitsdecreet diende aangevuld te worden.

Deze juridische basis wordt gevormd door het voorstel van decreet tot wijziging van het Elektriciteitsdecreet voor wat de invoering van een systeem van warmtekrachtcertificaten betreft, goedgekeurd door het Vlaams Parlement op 2 juli 2003.

In uitvoering van dit voorstel van decreet werd het voorliggende ontwerpbesluit van de Vlaamse regering uitgewerkt.

Een snelle invoering van dit certificatensysteem is noodzakelijk, aangezien investeerders hierop wachten om projecten uit te voeren.

Om in te gaan op de bekommernissen van de verschillende betrokken doelgroepen, is er aan Cogen Vlaanderen gevraagd een aantal scenario's voor te stellen voor de praktische modaliteiten van het certificatensysteem die verder kunnen vastgelegd worden in een uitvoeringsbesluit van de Vlaamse regering.

Daarbij dienden zij er prioritair op toe te zien dat de steun zodanig wordt uitgewerkt dat warmtekrachtkoppeling een sterke impuls krijgt, terwijl de steun maximaal geconcentreerd wordt op de projecten die de steun het meest nodig hebben en gedurende de periode dat zij deze steun het meest nodig hebben. Dit om te garanderen dat de impact van het certificatensysteem op de elektriciteitsprijzen zo laag mogelijk blijft.

Het scenario dat hieruit naar voren kwam en dat, tevens op advies van de Vlaamse Reguleringinstantie voor de Elektriciteits- en de Gasmarkt, verder is uitgewerkt in een uitvoeringsbesluit, is het scenario met de laagste impact op de elektriciteitsprijzen.

Daarbij worden WKK-projecten via het certificatenmechanisme maximaal gesteund gedurende de eerste 4 jaar van de afschrijvingsperiode van de investeringen.

Daarna daalt de steun geleidelijk, om na ongeveer 10 jaar, wanneer de meeste projecten volledig afgeschreven zijn, te eindigen.

Dit heeft als gevolg dat de steun voor meer dan 75 procent zal gaan naar nieuwe projecten.

Bestaande installaties, die reeds gedeeltelijk afgeschreven zijn, zullen nog slechts een zeer lage steun krijgen om hen in staat te stellen de installatie operationeel te houden.

Kleinere WKK-installaties krijgen meer steun, doordat zij voor de berekening van hun energiebesparing vergeleken worden met referentiecentrales met een iets lager rendement. Kleine WKK-installaties bereiken daardoor een grotere energiebesparing en krijgen meer certificaten.

Volgens dit scenario zouden jaarlijks voor ongeveer 3 tot 5 procent van de elektriciteitsleveringen certificaten moeten voorgelegd worden.

Ten opzichte van de eerste ontwerpbesluiten werd ook de maximale boete voor ontbrekende certificaten verlaagd tot 35 euro per certificaat voor 2004, oplopend tot 45 euro per certificaat voor 2006.

De resulterende steun ligt tussen de steunniveaus van Wallonië en Nederland in.

De leveranciers kunnen de boetes vermijden door certificaten aan te kopen of kunnen certificaten krijgen als ze zelf participeren in WKK-installaties.

Deze certificaten moeten dan de meerkosten dekken voor de investeringen in bijkomende WKK-installaties, die via de certificaten doorgerekend worden in de elektriciteitsprijs. Het certificatenstelsel zorgt dan voor de realisatie van het economisch potentieel aan WKK.

Het certificatenstelsel biedt een sterke stimulans voor nieuwe investeringen in WKK-electriciteitsproductie, waardoor het huidige productieoverzicht kan doorbroken worden. De concurrentie die daardoor ontstaat, kan belangrijke prijsdalingen tot gevolg hebben.

Bovendien geeft de lokale elektriciteitsproductie door warmtekrachtinstallaties aanleiding tot het vermijden van kosten gekoppeld aan netverzwaring, transformatoren, en netverliezen.

De voordelen op het vlak van een meer concurrentiële elektriciteitsmarkt en verlaging van netkosten

zijn minder nauwkeurig te kwantificeren, maar kunnen de beperkte meerkosten waarschijnlijk voor een belangrijk deel compenseren.

Als slotsom stelt de minister dat de ondersteuning van warmtekrachtkoppeling via het voorgestelde certificatenmechanisme een onmisbaar onderdeel vormt van het energie- en klimaatbeleid, waarbij ook de impact op de elektriciteitsverbruikers zeer aanvaardbaar is.

II. HOORZITTING

II.1. Toelichting door de heer David Mertens, namens Cogen Vlaanderen VZW

De heer David Mertens : In het ontwerpbesluit over warmtekrachtcertificaten zijn er drie centrale vragen : wat is de werkwijze voor de toekenning van certificaten ; hoe groot is de steun gekoppeld aan de certificaten ; wie betaalt de kosten van het systeem ?

De principes voor de toekenning van de certificaten staan het minst ter discussie. Enkel kwalitatieve warmtekrachtkoppeling (WKK) zal betaald worden. Het aantal certificaten wordt bepaald op basis van de primaire energiebesparing ten opzichte van de best beschikbare gescheiden productie. Op die manier worden er enkel certificaten toegekend als er daadwerkelijk energie bespaard is en de emissie gereduceerd is. Het systeem is logisch en waterdicht. Volgens Cogen moet hieraan niets gewijzigd worden.

Over de grootte van de steun wordt meer gediscussieerd, maar ik zal u proberen aan te tonen dat ook hieraan niet getornd moet of zelfs mag worden. In het ontwerpbesluit zit namelijk al een degressief systeem vervat voor de inleverbaarheid van de certificaten. Dat systeem beperkt de steun in de tijd, waarbij de duurtijd van de steun verlengt naarmate de installatie meer primaire energie bespaart, meer brandstof bespaart en minder CO₂ uitstoot. De steun blijft gelimiteerd.

Dat degressief systeem, gecombineerd met de boetes, vastgelegd in het decreet, geeft een correct steunniveau. Dat is voldoende om nieuwe investeringen in WKK mogelijk te maken, maar geeft zeker geen cadeaus. Er is dus geen oversubsidiëring. Ik zal dat nu op twee manieren aantonen.

Het eerste bewijs is gebaseerd op de rentabiliteit van de investeringen. Bij energie-efficiëntie en emissiereductie wordt vaak verwezen naar het

benchmarkconvenant. Het is nuttig om de definities uit dat convenant te bekijken. Bedrijfseconomische maatregelen zijn dan maatregelen met een interne rendementsgraad (IRR) groter dan 15 procent na belastingen. Bedrijfseconomisch minder rendabele maatregelen zijn dan maatregelen met een IRR na belastingen groter dan het gemiddelde rentetarief van lineaire obligaties met een looptijd van 10 jaar, ongeveer 5 procent. Dat tarief wordt gepubliceerd door de Nationale Bank.

De bedrijfseconomisch minder rendabele maatregelen moeten volgens het benchmarkconvenant slechts uitgevoerd worden als men de wereldtop inzake energie-efficiëntie niet kan halen met maatregelen uit de eerste categorie.

De IRR na belastingen voor WKK blijkt uit twee grafieken : over WKK met gasturbines en over WKK met gasmotoren. In beide grafieken valt op dat de steun broodnodig is om uit de rode cijfers te geraken. De onderste curve in elke grafiek geeft een situatie zonder steun voor certificaten. De bovenste curve geeft de resultaten als rekening gehouden wordt met het voorgestelde systeem en waarbij de marktprijs 85 procent bedraagt van de boeteprijs. Dat is ongeveer het huidige niveau van de groenestroomcertificaten, en dus een goede schatting voor de warmtekrachtcertificaten.

Met certificaten bevindt de IRR zich telkens, zowel voor gasturbines als voor gasmotoren, tussen de 5 en 15 procent. Nergens klimt de IRR na belastingen boven de 11 tot 12 procent. Er is bovendien gerekend met een gemiddeld WKK : een gemiddeld aantal draaiuren zoals vastgesteld in de WKK-inventaris van de VITO. Voor reële projecten moet er nog rekening gehouden worden met een zekere foutmarge.

Het is namelijk mogelijk dat het aantal draaiuren verschilt van het gemiddelde. In elk geval bevindt WKK zich steeds in de categorie van bedrijfseconomisch minder rendabele maatregelen. Dat is de laatste categorie uit het benchmarkconvenant vooraleer overgegaan wordt tot het elders aankopen van emissierechten. Dat toont voldoende aan dat er geen cadeaus worden gegeven. Er is geen oversubsidiëring.

Een volgend systeem is de steun per vermeden ton CO₂. In de grafiek worden diverse maatregelen voor CO₂-reductie getoond, alsook hun kost. WKK staat in die grafiek volledig rechts, dus bij de maatregelen die het meest kosten per vermeden ton CO₂. Dat geeft echter een verkeerd beeld van de realiteit. De kostprijs per vermeden ton CO₂ voor

WKK is in de grafiek en de nota van de heer Aertsens berekend op basis van een vergelijking met de best beschikbare gescheiden productie. Andere maatregelen in de grafiek zijn bijvoorbeeld doeltreffende verlichting, uitrusting met beter rendement, meer openbaar vervoer gebruiken. Dat zijn allemaal maatregelen waarvan de emissiereductie bepaald wordt in relatie tot de bestaande situatie. Hetzelfde geldt voor het systeem van handel in emissierechten : men wil emissies gaan reduceren ten opzichte van actuele emissies en niet ten opzichte van emissies van een best beschikbare technologie.

In voorliggende grafiek worden appels met peren vergeleken omdat men WKK refereert ten opzichte van de best beschikbare technologie en andere maatregelen tegenover het actuele gemiddelde. Indien men dergelijke vergelijking wil maken en de kostprijs van een vermeden ton CO₂ door WKK in perspectief wil zien, dan moet men dat niet berekenen in relatie tot de best beschikbare techniek voor gescheiden productie, maar in relatie tot de bestaande situatie. Het resultaat van de berekening is ongeveer 15 euro per vermeden ton CO₂, wat lager is dan de voorspelde kostprijs van een emissierecht. Het is die kostprijs van een emissierecht die de waarde uitdrukt die gehecht wordt aan 1 ton CO₂ emissiereductie. De prijs van een emissierecht is in feite wat men wil betalen voor 1 ton emissiereductie. De steun voor WKK ligt dus zeker niet hoger dan de waarde die gehecht wordt aan emissiereductie. Het voorgestelde steunniveau is dus correct.

In het uitvoeringsbesluit wordt de verplichting opgelegd aan elektriciteitsleveranciers voor alle geleverde MWh elektriciteit. Die elektriciteitsleveranciers gaan de kosten voor deze verplichting doorrekenen aan hun klanten. Hierdoor gaat de meerkost voor de grote verbruikers hoog oplopen, wat een ongunstige invloed kan hebben op hun concurrentiepositie. In het voorliggende ontwerpbesluit wordt geen onderscheid gemaakt tussen bedrijven die het benchmarkingconvenant ondertekenend hebben en de bedrijven die dit niet ondertekend hebben. Nochtans is in het benchmarkingconvenant beloofd om vrijstellingen te voorzien voor de bedrijven die het convenant getekend hebben. Kan het voorliggende uitvoeringsbesluit gewijzigd worden om aan de problemen in de industrie te verhelpen ? Het antwoord daarop is ja, maar niet onvoorwaardelijk ja. Er dient immers aandacht geschonken te worden aan een aantal belangrijke punten. Een mogelijkheid is het uitsluiten van bestaande warmtekrachtcentrales van inleverbare certificaten. De grafiek toont aan dat alleen in de beginpe-

riode een gevoelige daling kan bekomen worden van de quota en bijgevolg ook van de meerkost. Hierbij moet opgemerkt worden dat de huidige ongunstige economische omstandigheden voor WKK niet alleen gelden voor installaties die nog moeten gebouwd worden, maar ook voor bestaande installaties. Ik denk hierbij aan wie heel recent investeert in WKK in het vooruitzicht van en met het oog op certificaten. Deze mensen worden bestraft wanneer de steun enkel wordt gericht op nieuwe installaties. Hier dient aandacht aan besteed te worden wanneer men dergelijke scenario's bekijkt.

Een andere veelgehoorde denkpiste is het vrijstellen van de convenantbedrijven van de meerkosten voor een warmtekrachtcertificatensysteem. Ik pleit voor een gedeeltelijke vrijstelling voor de convenantbedrijven. Dat is logisch. Bij volledige vrijstelling zouden deze bedrijven totaal niet bijdragen in de kosten van het systeem, maar wel voluit kunnen meegenieten van de voordelen die het biedt. Ik spreek hierbij niet alleen over het feit dat de convenantbedrijven certificaten zullen krijgen en die ook te gelde zullen maken wanneer zij WKK's gaan bouwen. Er is echter meer. Door de certificaten wordt het voor nieuwe spelers op de Vlaamse energiemarkt mogelijk om te investeren in WKK en op die manier productiecapaciteit op te bouwen en dat werkt de vrijmaking van de markt in de hand. In een vrije markt zullen de mekaar concurrerende bedrijven naar de scherpste prijs op zoek moeten gaan en dat komt de industrie ten goede. Bovendien is WKK een vorm van decentrale productie, wat betekent dat er meerdere productie-eenheden verspreid staan over het grondgebied. Het is wetenschappelijk bewezen dat een toename van het aandeel van decentrale productie in de elektriciteitsopwekking bijkomende investeringen in netwerken zal doen vermijden. Op langere termijn zal dit aanleiding geven tot lagere netkosten dan in het geval dat het aandeel van decentrale productie behouden en dus beperkt blijft. Ook dit is weer een voordeel voor de industrie. Daarom pleit ik ook voor een gedeeltelijke vrijstelling in plaats van een volledige vrijstelling. Een dergelijke vrijstelling heeft gevolgen voor de quota. Men kan er enerzijds voor kiezen om de doelstellingen te behouden, maar dit gaat onvermijdelijk hogere meerkosten betekenen voor de niet-convenantbedrijven en de huishoudens. Een andere optie is het verlagen van de doelstellingen, die echter wel gebaseerd zijn op potentieelstudies en op een aanwezig economisch potentieel. In bepaalde scenario's staat die verlaging gelijk met een quasi halvering van de doelstellingen. Dat is onaanvaardbaar. Dat zou immers het opblazen van het certificatensysteem betekenen. Het is namelijk zo dat certificaten

investeringen in WKK rendabel kunnen maken, maar dat kan alleen als er een bepaalde schaarste op de markt is. Momenteel zijn er een heel aantal WKK-projecten gepland, en daardoor zou een lage doelstelling al snel kunnen overschreden worden. Indien men de voorziene projecten toch gerealiseerd wil zien, is meer zekerheid nodig, bijvoorbeeld door het voorzien van automatische verhoging van die lage doelstelling, indien toch meer WKK gebouwd wordt dan een lage doelstelling.

Welke wijzigingen men ook doorvoert, het is noodzakelijk dat er een snelle doorbraak komt. Dit dossier kent een trage evolutie die de heersende twijfel bij mogelijke investeerders zou kunnen doen omslaan in ongelof. Bovendien zal verder uitstel aanleiding geven tot het verdwijnen van Vlaamse knowhow inzake warmtekrachtkoppeling. Er is gedurende enkele jaren een investeringsstop, zodat er een grote noodzaak is aan nieuwe projecten om te vermijden dat bedrijven genooddaakt zullen zijn om hun afdelingen rond WKK te sluiten. Dit is een fenomeen dat zich op dit moment reeds begint te manifesteren. Als deze tendens zich voortzet, zal de bouw van WKK in Vlaanderen bemoeilijkt worden en zullen de investeringen die gebeuren ten goede komen aan buitenlandse bedrijven.

Ook op politiek vlak is het verder uitstellen van het verlenen van warmtekrachtcertificaten geen goede zaak. De Europese Unie is met het oog op de Kyoto-doelstellingen druk in de weer met het uitwerken van een aantal richtlijnen inzake WKK en handel in CO₂-emissierechten. Als men de Europese statistieken bekijkt, valt op dat België uitblinkt met lage cijfers over het aandeel van WKK in de nationale elektriciteitsproductie. Er wordt dus op internationaal vlak een zekere inspanning verwacht van België. In Wallonië bestaat reeds een systeem voor het verlenen van certificaten voor hernieuwbare energie en WKK, zodat de investeringen in WKK daar op gang komen. Onze buurlanden maken eveneens werk van steunmaatregelen voor WKK, aangezien dit een niet te verwaarlozen bijdrage kan leveren aan emissiereductie.

Door het uitblijven van steunmaatregelen in Vlaanderen worden zinvolle CO₂-besparende WKK-investeringen niet gerealiseerd. Hierdoor dreigt men op termijn zinloze boetes te krijgen indien de Kyoto-verplichtingen niet worden nagekomen.

In het vooruitzicht van de komst van certificaten, staan er in Vlaanderen voor 500 megawatt aan potentiële projecten klaar om verwezenlijkt te worden. Daarom is het nodig dat er op korte termijn

een doorbraak komt in de verdeling van de kosten van certificaten.

Mijn conclusies zijn dat het uitvoeringsbesluit voor warmtekrachtcertificaten een weldoordacht en logisch systeem is dat grotendeels behouden moet blijven. Men zou zich wijzigingen kunnen veroorloven inzake de verdeling van de kosten. Indien men dit wil realiseren door het vrijstellen van convenantbedrijven, moet deze vrijstelling partieel zijn, met aandacht voor het behoud van een voldoende grote doelstelling voor nieuwe WKK. Welke wijzigingen men ook doorvoert, er is een dringende behoefte aan een uitvoeringsbesluit en de invoering van certificaten.

II.2. Toelichting door de heer Roger Aertsens, eerste adviseur Fedichem Vlaanderen

De heer Roger Aertsens : Vaak wordt Fedichem Vlaanderen afgeschilderd als een organisatie die zich tegen WKK en steun aan WKK zou kanten. Dit is echter niet waar, en ik heb zelf steeds gepleit, onder andere in het Controlem Comité, voor het tot stand komen van een correct kader voor WKK door te ijveren voor billijke terugleveringstarieven en voor betaalbaar back-upvermogen. Wij pleiten echter voor een redelijke subsidie, die gebaseerd is op de door de WKK verminderde CO₂-uitstoot. De heer Mertens beweert dat er geen sprake is van oversubsidiëring, maar ik vind dat een project dat steun nodig heeft om voldoende rendabel te worden niet noodzakelijk verantwoorde steun krijgt. Als men steun geeft aan projecten die niet voldoende bijdragen aan de vermindering van de CO₂-uitstoot, vernietigt men economische waarde. Het feit dat een project certificaten nodig heeft om rendabel te zijn, is voor mij geen voldoende reden om de steun te rechtvaardigen.

Indien Fedichem zelf een systeem op punt zou mogen stellen voor steun aan WKK, zou onze voorkeur gaan naar een financiering uit algemene middelen. Wij stellen echter vast dat het tijdstip daarvoor momenteel niet gunstig is en dat het afwentelen van de meerkost van deze maatregelen op de elektriciteitsgebruikers blijkbaar politiek het enige haalbare is. Indien financiering uit de algemene middelen onhaalbaar is, zou het bestaande systeem minstens op drie punten aangepast moeten worden. Artikel 9, § 3, van het besluit zou volgens Fedichem geschrapt moeten worden. Artikel 9, § 2, zou aangevuld moeten worden met een uitzonderingsclausule voor de convenantbedrijven. Tot slot zou men het niveau van de boete moeten aanpassen aan de CO₂-bonus.

Artikel 9, § 3, past de doelstellingen jaarlijks aan het aanbod aan. Als er 10 procent meer certificaten toegekend worden dan moet worden voorgelegd, dan wordt het aantal voor te leggen certificaten opgetrokken. De wetmatigheden van de vrije markt worden zo op voorhand geneutraliseerd. Omdat dat voor ons onaanvaardbaar is, stellen wij voor artikel 9, § 3, te schrappen.

Door de organisatie van de markt is het bovendien lang niet zeker dat de wetmatigheden van de vrije markt een kans zullen krijgen. Er zijn immers enkele belangrijke beperkingen. Op de elektriciteitsmarkt zijn maar een klein aantal leveranciers actief. En er is één dominante producent. Overtollige certificaten aanbieden is niet verplicht. Een dominante producent zal het zijn concurrenten niet makkelijk maken door de certificaatprijs te laten zakken onder het niveau van de boete. Ten slotte wordt de liquiditeit van de markt beperkt door de clausules dat de WKK-stroom zowel moet gemaakt als verkocht worden in Vlaanderen.

Conform artikel 12 van het convenant moet aan artikel 9, § 2, een uitzonderingsclausule toegevoegd worden voor de convenantbedrijven. Leveringen aan convenantbedrijven moeten worden vrijgesteld van certificaatverplichting zodat leveranciers geen beroep kunnen doen op dit systeem om de elektriciteitsprijs te verhogen. Indien de kosten voor de certificaten in de prijs verrekend worden, moet dat vermeld worden op facturen en offertes. Zo zullen we er zeker van zijn dat de industriële verbruikers toch niet opdraaien voor de meerkosten. De VREG moet nagaan wat hier kan worden opgelegd.

De boete moet in verhouding staan tot een realistische subsidie van de WKK. De subsidie dient overeen te komen met de gerealiseerde CO₂-reductie. Ik ben het op dit vlak helemaal niet eens met de heer Mertens. Als we de maatregelen alleen maar ordenen volgens de absolute CO₂-reductie in vergelijking met de actuele toestand, moeten we de redenering helemaal doortrekken en aanvaarden dat WKK ook nucleaire eenheden vervangt en bijgevolg meer CO₂ genereert. De enige juiste redenering is WKK steunen in de mate dat het nog beter presteert dan de nu al kwalitatieve STEG's die evenmin gesubsidieerd worden. De WKK-steun moet overeenkomen met het alternatief : het geld dat de Vlaamse overheid zou gebruiken om rechten aan te kopen om aan de Kyoto-verplichtingen te voldoen, moet gebruikt worden om WKK te stimuleren. Verder gaan zal economische waarde vernietigen. Hier is mijn voorstel een onafhankelijke

studie te laten uitvoeren ter bepaling van het optimale niveau van de boete en de steun.

De nota van minister Bossuyt aan de leden van de Vlaamse regering dreigt een groot misverstand te creëren. De nota heeft het over de technische meerkosten in vergelijking met het fossiele park en haalt haar cijfers uit het AMPERE-rapport. Wij daarentegen hebben het steeds over de financiële meerkosten als gevolg van het certificatiesysteem. De technische meerkosten bedragen 0,3 tot 0,75 euro per megawattuur. De financiële meerkosten zijn driemaal hoger. Precies daarom zijn wij van oordeel dat de steun bepaald dient te worden door de technische meerkosten.

II.3. Toelichting door de heer Marc Van den Bosch, adviseur van de studiedienst van het VEV

De heer Marc Van den Bosch : WKK moet een rol spelen in de CO₂-reductie. De voorbije jaren werden in Vlaanderen vrijwel geen WKK-projecten gerealiseerd waardoor we kennis en marktaandeel hebben verloren. In een aantal bedrijven zijn er zeker opportuniteiten. Het VEV staat achter de technologie. Toch mag WKK niet ten koste gaan van de rentabiliteit van andere ondernemingen. Het systeem moet betaalbaar zijn.

Deze discussie is vergelijkbaar met de discussie over groene stroom. Er is vraag naar differentiatie voor de grote gebruikers en aftopping. Voorts vraagt men een vrijstelling voor convenantbedrijven, efficiënte inzet en een transparant gebruik van het Fonds voor Hernieuwbare Energiebronnen.

Econotec en de VITO hebben een lijst van alle rendabele en minder rendabele projecten om CO₂-uitstoot te reduceren. Econotec raamt de kosten van WKK bij een volledig potentieel op 70 tot 80 euro per vermeden ton CO₂. Het meer rendabele gedeelte kost 50 tot 55 euro per vermeden ton CO₂. Niet alle maatregelen zijn even rendabel : het televisietoestel uitschakelen in plaats van op stand by te plaatsen is het meest rendabel. Bijvoorbeeld vloeren van bestaande woningen isoleren is kostenefficiënter dan WKK.

Maar als de steun ongeveer 105 euro per ton CO₂-reductie bedraagt, zorgen we ervoor dat WKK zeer rendabel wordt. De steun is te hoog in het voorstel, maar kan gemoduleerd worden.

Door het aantal certificaten te verhogen, wordt de marktconformiteit niet gestimuleerd. Men mag ervan uitgaan dat de prijs voor het certificaat onge-

veer gelijk zal zijn aan de boete. De groenestroom-certificaten tonen aan dat het geen loze bewering is dat de systeemkosten daarop gebaseerd mogen zijn. De boete bedroeg vorig jaar 75 euro per certificaat. De gemiddelde prijs 70 euro. Dit jaar bedraagt de boete 100 euro, de prijs gemiddeld 88 euro. De kosten kunnen in benadering dan ook gelijkgesteld worden aan de hoogte van de boete. Zoals het systeem nu is, zal de prijs stijgen tot op hetzelfde niveau van de boete.

Waarom reageert het VEV tegen een maatregel die de industrie ook voordelen oplevert ? Er zijn recent heel wat beslissingen genomen over de elektriciteitsmarkt die Vlaanderen 380 tot 800 miljoen euro per jaar kunnen kosten. Dat komt op 7,5 tot 15,5 euro per megawattuur.

Vandaar maken zeker grote bedrijven zich zorgen. Ik heb aangetoond dat de prijs ongeveer gelijk is aan de boete. Dat is 1,1 tot 1,4 euro per megawattuur. Een groot bedrijf met een verbruik van 1000 GWh zal volgend jaar een meerkost hebben van 1 miljoen euro. Tegen 2013 zal deze meerkost sterk oplopen. Voor een gezin met een verbruik van 500 kilowattuur en bij een elektriciteitsprijs van 120 euro per megawattuur zal de kostprijs voor WKK ongeveer 12 euro of 2 procent bedragen. Dat is nog niet dramatisch. Voor een bedrijf dat 300 megawattuur verbruikt en iets minder betaalt voor de elektriciteit, zal de meerkost ongeveer 709 euro bedragen. Dat is 3 procent. Voor een groot bedrijf, een groot chemiebedrijf of een andere grote energieverbruiker met een elektriciteitsverbruik van 1000 GWh zal dat oplopen tot 2,5 miljoen euro. Dat is 6 procent van de kosten. Als het energieverbruik bijvoorbeeld 30 procent in de totale kosten bedraagt, is dat niet houdbaar.

Algemeen kan de kostprijs van alle reeds genomen maatregelen voor een gezin 10 tot 15 procent bedragen, voor een groter bedrijf eveneens, maar voor een heel groot bedrijf kan dat oplopen tot bijna 40 procent van de totale elektriciteitsprijs.

Uit een Europese studie van de grootverbruikers van energie, die met zeer grote aandacht de situatie in de verschillende Europese landen volgen, blijkt dat onze buurlanden verschillende compenserende maatregelen hanteren. In Nederland is er een degressief tarief vanaf 10 megawattuur, een aftopping op 10 gigawattuur en een maximum tarief van 62.000 euro. Frankrijk is het maximum per site 500.000 euro. In Duitsland is er een heffing van 4 euro per megawattuur met een reductie voor bedrijven met een verbruik hoger dan 100 gigawattuur tot 0,5 euro per megawattuur. Men heeft blijk-

baar deze maand beslist om de drempel voor deze aftopping te verlagen tot 10 gigawattuur.

De meerkost voor WKK alleen al voor een grootverbruiker van 1000 GWh – 2,5 miljoen euro in 2013 als het systeem volledig operationeel is – is hoger dan de totale aftopping voor groene energie en WKK in onze buurlanden. Daarom denken we dat een aftopping en een degressief tarief absoluut noodzakelijk zijn.

De heer Aertsens is voldoende ingegaan op de relatie met het convenant. In artikel 12, § 2, staat dat de Vlaamse regering rekening zal houden met een aantal aspecten en volgens artikel 12, § 1, zelfs een vrijstelling zal verlenen. In de voorliggende tekst en de berekeningen is daarmee geen rekening gehouden. Een vrijstelling voor convenantbedrijven zou logisch zijn.

Het is mogelijk om het systeem aan te passen zodat het houdbaar wordt voor de bedrijven. Het zou beter zijn om de twee systemen te integreren. Ook in Wallonië is dat gebeurd. Dat is eenvoudiger. De laatste bekommernissen betreffen het Fonds voor Hernieuwbare Energiebronnen, namelijk de zorg voor een efficiënte aanwending van de middelen en de zorg voor transparantie.

II.4. Vraagstelling door de leden

De heer Eloi Glorieux : Als men de opwarming van de aarde onzin vindt en CO₂-besparende maatregelen iets voor andere sectoren, moet men WKK-promotie verwerpen.

De kosten voor de hete zomer voor de Belgische landbouw bedragen miljoenen euro. Eén van de grootste verzekeringsmaatschappijen dreigt failliet te gaan door de hoge schadeclaims voor orkanen en stormen. Dat kan allemaal aan de opwarming van de aarde worden toegeschreven. Het niet-optreden en het niet-invoeren van certificaten zal juist veel meer economische waarden vernietigen dan de invoering van WKK-certificaten.

WKK is een van de meest kostenefficiënte technieken voor het terugdringen van de CO₂-uitstoot van de industrie. Het is vergelijkbaar of ligt zelfs hoger dan de huidige waarde van een emissierecht. Een snelle invoering van nieuwe ondersteuningssystemen is belangrijk omdat door een verder uitstel er ongetwijfeld heel wat knowhow over WKK zal verdwijnen. Als er immers niet snel nieuwe projecten komen, zullen bedrijven uit deze sector genoodzaakt zijn om hun WKK-afdeling te sluiten. De in-

vesteringen zullen afgeleid worden naar buitenlandse bedrijven. Op economisch vlak zijn er dus ook heel wat argumenten voor het promoten van WKK.

In Vlaanderen zijn er potentiële WKK-projecten voor ongeveer 500 megawatt. Dat komt overeen met een investering van ongeveer 500 miljoen euro, grotendeels voor Belgische constructeurs, verdelers en studiebureaus. Als er nu dus geen duidelijke steun voor WKK komt, zullen die bedrijven die investeringen mislopen. WKK is één van de meest economische en efficiënte wijzen om de CO₂-uitstoot te beperken. Daarom is het noodzakelijk dat wij een systeem van WKK-certificaten invoeren.

Het voornaamste argument voor WKK is van ecologische aard. De Vlaamse overheid heeft de doelstelling om bijkomend 1.000 megawatt WKK te realiseren tegen 2012. De CO₂-emissievermindering ten opzichte van de best beschikbare gescheiden productie zou dan 1,45 miljoen ton per jaar bedragen. Dat is ongeveer 1,72 procent van de totale CO₂-emissies in Vlaanderen in 1990. Als we ervan uitgaan dat een CO₂-emissiereductie van 7,5 procent vereist is, dan kan WKK daaraan ongeveer een kwart bijdragen.

Er spelen natuurlijk ook politieke aspecten. De Europese WKK-richtlijn is gepland voor het einde van dit jaar. Als Vlaanderen niet preventief investeert in WKK, vrees ik dat er veel geld aan boetes opgaat.

Wat de vermindering van de elektriciteitsfactuur in de industrie betreft, verwijst het VEV naar het uitschakelen van de standby-knop van televisietoestellen. Dat klopt natuurlijk. Anderzijds is er onlangs een nieuwe studie van het Fraunhoferinstituut, een gedegen wetenschappelijk onderzoekscentrum, verschenen. Daarin wordt duidelijk aangetoond dat er in alle segmenten van de Belgische samenleving, ook in de industrie, nog een enorm rendabel energiebesparingpotentieel is. Het niveau van energie-efficiëntie van onze buurlanden bereiken, zou al voldoende zijn om de norm van 7,5 procent te halen. De industrie moet de verantwoordelijkheid nemen om die maatregelen in de eigen sector te realiseren. WKK is dan één van de meest kostenefficiënte oplossingen.

Wat het vergelijken van WKK met STEG of kerncentrales betreft, ben ik voorstander van een onafhankelijke studie om de kostprijs voor de gehele samenleving van kernenergie te vergelijken met andere elektriciteitsbronnen. Gezinnen hebben de

afgelopen decennia een hoge energiefactuur betaald om de afbetaling van de kerncentrales mogelijk te maken. Bedrijven kregen dan wel een aanvaardbare prijs voor hun energie. België behoorde immers tot de top van de OESO-landen voor energieprijzen voor gezinnen, maar tot de middenmoot voor de energieprijzen voor bedrijven.

Nu is er dus enkel een bescheiden inhaaloperatie bezig. Als de bedrijven hun energie-efficiëntie, enkel met rendabele maatregelen, op het niveau van de buurlanden brengt, zouden we al veel verder geraken. Het VEV wees ook op de sociale en de groene dienstverplichting. In vergelijking met de buurlanden is er inderdaad een inhaalbeweging mogelijk. Energiebesparende maatregelen, het potentieel aansnijden, primeren boven het vrijstellen van zeer bescheiden taksen, die een inhaalbeweging vormen.

De heer Eddy Schuermans : Ik wil de heer Mertens confronteren met de drie voorstellen die hier voorliggen. Voor wat het besluit betreft, het schrappen van artikel 9, paragraaf 3, wat eigenlijk slaat op het optrekken van de doelstelling. Indien er zich een bepaalde ontwikkeling voordoet, hoe kijkt u daar dan tegen aan ? Wat de situatie van de convenantbedrijven betreft, heeft u er ook op gewezen dat wanneer een engagement is aangegaan in de vorm van een convenant, men moeilijk een tweede keer kan getaxeerd worden. Dan is er nog de discussie over het niveau van de boete en de kostprijs van een en ander, waar twee verschillende berekeningen naar voren zijn gekomen. Is het mogelijk om hier het standpunt van de gebruikers te vertolken ? In welke mate is de steun die nu voorligt realistisch of nodig ?

Mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, voorzitter : Het gaat hier niet over het feit dat men niet wil zoeken naar oplossingen om een schonere energie te maken. Het gaat hier vooral om de kostprijs die dat met zich meebrengt. Is dat niet het probleem ? Zijn er geen mogelijkheden om dit te gaan oplossen ? Niemand is tegen het feit dat men schonere energie moet gaan gebruiken. In vergelijking met andere landen moeten de doelstellingen nog duidelijker gemaakt worden. Is het zo dat de kostprijs hier zodanig is dat de concurrentiepositie van de bedrijven in het gedrang komt ? Is er een probleem als men dit niet doet in overeenstemming met de buurlanden ?

De heer Eloi Glorieux : U onderschrijft mijn stelling. Als we ons effectief op dezelfde lijn als de buurlanden willen stellen, dan moeten we beginnen met onze energie-efficiëntie op dezelfde lijn als de buurlanden te stellen.

Mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, voorzitter : We moeten ook aandacht hebben voor de kostprijs.

De heer Eloi Glorieux : Dan zou dit allemaal zelfs niet eens nodig zijn.

Mevrouw Wivina Demeester-De Meyer, voorzitter : Dat weet ik niet. Daar heb ik nog onvoldoende inzicht in.

De heer David Mertens : Het draait hier inderdaad om de discussie over de kostprijs, die voor de industrie te hoog is. In mijn voordracht heb ik dat ook vermeld. Ik ben er niet tegen dat er gesleuteld wordt aan die kostprijs en aan een verdeling van die kostprijs, maar ik vind wel dat er een aantal beschouwingen in aanmerking dienen genomen worden wanneer men beslissingen gaat nemen in verband met de verdeling van die kostprijs. De meerkosten voor de industrie lopen in de totaliteit heel hoog op. Ik denk wel dat we met de WKK-certificaten al een inspanning gedaan hebben door het degressief systeem, wat toch de kosten al beperkt. De waarde van de boete is al eens verlaagd. Er was oorspronkelijk een hogere waarde voorgesteld. Voor convenantbedrijven kan men inderdaad een vrijstelling toepassen. Er is een engagement geweest in het convenant om vrijstelling te geven aan de convenantbedrijven. Dat moet kunnen onder bepaalde voorwaarden. Zo moet men rekening houden met de impact van die vrijstelling. Men moet er voor zorgen dat door een vrijstelling aan convenantbedrijven te geven het hele systeem niet onderuit gehaald wordt.

Wanneer men een systeem kan voorstellen dat er voor zorgt dat er voldoende WKK gebouwd wordt zonder daarbij de convenantbedrijven of de grote industrie te zwaar te belasten, dan is dat des te beter en steunen we dat volledig. Bedrijven in andere landen betalen minder dan hier, zoals de cijfers van de heer Van den Bosch aantonen. Dat gaat in die landen om een systeem van aftopping. In die landen zijn er ook steunmaatregelen voor hernieuwbare energie en voor WKK, maar voor de bedrijven worden die afgetopt. Wanneer men dit kadt in het convenant is dit een realistische stap. Er zijn serieuze verplichtingen verbonden aan dat convenant. Met vrijstelling voor convenantbedrijven bedoelt men de bedrijven die het convenant naleven. Daar zit een energieplan waarbij ze tot de wereldtop inzake energie-efficiëntie gaan behoren tegen 2008 of ten laatste tegen 2012. Indien de bedrijven dit nakomen, dan moet het kunnen om deze bedrijven vrij te stellen van die bijkomende heffingen, wanneer die ook betrekking hebben op energie-efficiëntie en emissiereductie.

De heer Eddy Schuermans : Wat vindt u van het schrappen van artikel 9, paragraaf 3 ?

De heer David Mertens : Dat artikel zegt dat de quota opgetrokken worden, wanneer in een bepaald jaar 10 procent meer certificaten in omloop zijn dan er moeten ingeleverd worden. 10 procent zou er in resulteren dat in een bepaald jaar 150 procent van de doelstelling voor dat jaar gebouwd wordt. Het gaat hier dus om een serieus getal.

De heer Eddy Schuermans : Wat is het belang van dit wel in te schrijven ?

De heer David Mertens : Dit staat eigenlijk ook in het groenestroomcertificatensysteem, maar er staat geen 10 procent bij. Zodra er een overschrijding is van het aantal certificaten om ingeleverd te worden, worden automatisch de quota opgetrokken. De ruime marge is hier al ingebouwd. De vermelde paragraaf is zeker noodzakelijk als de doelstellingen naar beneden gehaald worden. Er is dus een zekerheid nodig. Wanneer de doelstellingen voldoende hoog zijn, kan men wel beginnen twijfelen aan het nut van die paragraaf.

In verband met het steunniveau zegt de heer Aertsens dat ik beweer dat het steunniveau verantwoord is omdat die installatie de steun nodig heeft om rendabel zijn. Hij beweert dat ik me daar niet op mag baseren. Ik heb alleen willen aantonen dat door die steun een installatie die een IRR tussen 5 en 15 procent krijgt niet zwaar overgesubsidieerd wordt en er geen IRR bereikt wordt van 20, 25 of 30 procent. Anderzijds heb ik ook stilgestaan bij het niveau van de subsidie en de relatie tot de CO₂-emissiereductie. Het is inderdaad zo dat ik op dat vlak sterk van mening verschil met de heer Aertsens. Ik beweer niet dat de steun moet afgestemd worden op een vergelijking met het bestaande park. U zegt dat men maar steun mag geven wanneer men nog beter is dan een stoom- en gasinstallatie (STEG) en een best beschikbare ketel. Met andere woorden, wanneer men nog beter doet dan de best beschikbare gescheiden productie. Ik volg u daarin en dat is ook het voorstel van de regering, dat ik zeker niet ter discussie ga stellen, want dat klopt perfect.

Mijn opmerking over het bekijken van de emissiereductie ten opzichte van de bestaande situatie en niet ten opzichte van de best beschikbare techniek, heeft te maken met het feit dat het resultaat van die berekening gebruikt wordt om te vergelijken met de waarde van een emissierecht. U berekende de kostprijs van 105 euro per vermeende ton CO₂ op basis van een vergelijking met de best beschik-

bare gescheiden productie. Die berekening klopt, maar ik stel vast dat de emissierechten en de andere maatregelen die u voorstelt geen vergelijking maken met een best beschikbare techniek. Deze maatregelen worden vergeleken met de actuele situatie, die daarvan kan afwijken. De waarde van een emissierecht is de prijs die iemand wil betalen voor een ton CO₂-emissiereductie. Deze waarde wordt bepaald door de huidige situatie te verbeteren, omdat de prijs die men hiervoor wil betalen de waarde van een emissierecht zal zijn. Men moet uitgaan van de huidige uitstoot voor elektriciteit en warmteproductie en deze vergelijken met WKK.

Indien men de berekening maakt in vergelijking met de bestaande gescheiden productie, komt men uit op 15 euro. Voor een emissierecht circuleren momenteel waarden van 10 tot 30 euro. Dit zou dus een aanvaardbaar steunniveau zijn. Ik kan mij vinden in de suggestie van de heer Aertsens om dit onafhankelijk te laten vaststellen.

De heer Aertsens suggereert verder dat er geen marktwerking zou zijn, maar dezelfde clausules die hij opsomde, staan ook in de groenestroomcertificaten. Ik stel vast dat er marktwerking is, aangezien er een marktprijs bestaat die 88 procent bedraagt van de boeteprijs. Ik volg de heer Aertsens in zijn redenering dat er verbetering mogelijk is op enkele vlakken.

Hij vermeldde eveneens dat er steun nodig is voor de technische meerkost van het fossiel park. Ik zou de heer Aertsens daarin volgen indien de prijs van elektriciteit gelijk zou zijn aan de kostprijs van een fossiel park. Men moet echter ook rekening houden met kernenergie en de lagere elektriciteitsprijs die wordt aangerekend aan de industrie. Indien de industrie in WKK investeert moet men opboksen tegen de lage elektriciteitsprijs, terwijl de aangehaalde meerkost moet bekeken worden ten opzichte van de productiekost van een STEG, die hoger ligt dan de prijs die men betaalt voor elektriciteit. De subsidie terugbrengen tot de meerkost ten opzichte van een STEG lijkt me alleen logisch indien de prijs van elektriciteit voor de grote industrie ook gelijk is aan de productieprijs met een STEG.

De heer Roger Aertsens : Het zal niet lang meer duren tot dit niveau wordt bereikt. Wij bevinden ons in een Beneluxmarkt voor elektriciteit waardoor de prijs in België in snel tempo wordt opgetrokken naar het Nederlandse niveau. Daar is de STEG de marginale eenheid die de prijs bepaalt. De prijs gaat stilaan naar 36 euro per megawattuur, waarna er misschien mededinging zal komen.

Ik zal even ingaan op de vragen van de heer Glorieux. Ook voor ons is de opwarming van de aarde een probleem dat moet worden aangepakt. Wij vinden dat men daar moet investeren waar het meeste CO₂ kan worden bespaard per euro. Dit is volgens ons zeker niet het buitensporig subsidiëren van een WKK-eenheid in Vlaanderen.

Als wij het eens kunnen worden over de werkelijke kost van de steunmaatregelen per ton vermeden CO₂ en als blijkt uit de onafhankelijke studie dat deze inderdaad op het niveau van de prijs van een emissierecht ligt, dan is iedereen het eens over de te volgen weg. Als echter blijkt dat deze kost significant hoger ligt, moet men investeren in andere projecten.

De tweede opmerking van de heer Glorieux had betrekking op de studie die werd uitgevoerd door het Fraunhoferinstituut. Ik heb één van de bijdragen in deze globale studie, uitgevoerd door de heer Schnieder, als 'reviewer' bekeken. Deze handelde zagezegd over het grootste chemisch bedrijf van Zwitserland dat in één jaar 40 procent besparingen zou hebben kunnen doorvoeren op het vlak van elektriciteit. Dit werd aangehaald als voorbeeld voor België. Uiteindelijk bleek het om een klein pilootproject te gaan dat niet representatief was voor het bedrijf. Men moet dus oppassen met het gebruik van deze studie als uitgangspunt.

Ten derde pleit de heer Glorieux voor het laten uitvoeren van een studie waarin alle elektriciteitsopwekkende technieken worden vergeleken. Deze studie bestaat al in de vorm van het ExternE-rapport aan de Europese Commissie. Kernenergie komt helemaal niet zo slecht uit die vergelijkende studie indien alle impact op het leefmilieu in rekening wordt gebracht.

De heer Marc Van den Bosch : Men beweert vaak dat onze energie-uitstoot per inwoner vrij hoog is, maar men mag niet vergeten dat de tewerkstelling in de secundaire sector in Vlaanderen hoger is dan in onze buurlanden.

Gisteren heb ik de rapporten van het IPCC (Intergovernmental Panel on Climate Change) gelezen. Hierin wordt weinig gezegd over WKK, behalve dat het minder kostenefficiënt is. Men stelt dat WKK slechts een potentieel heeft indien er een grote warmtevraag is in de industrie. Hieruit kan men besluiten dat onze definitie van kwalitatieve WKK goed is. Men mag WKK niet veralgemenen, zoals gebeurt in Nederland, en men moet steeds opletten bij het vergelijken van Europese cijfers. Ook is er een mogelijk potentieel voor WKK in

geval van stadsverwarming. Men heeft in het verleden echter voor andere technieken van energieopwekking gekozen, waarvan men nu de gevolgen moet dragen.

III. BESPREKING EN STANDPUNTBEPALING

De heer Eddy Schuermans is van oordeel dat het systeem van WKK-certificaten in een groter geheel bekeken moet worden, met name in het geheel van getroffen maatregelen. In dit verband denkt hij aan groenestroomcertificaten en andere energielasten die vandaag in voege zijn en voor een bepaalde druk zorgen op de energieprijzen. Hetzelfde lid is van oordeel dat ook de minister deze bezorgdheid deelt en ten aanzien van de ondernemingen denkt aan een systeem van aftopping van heffingen. Hij vraagt naar de inzichten van de minister terzake.

De minister repliceert dat hij zijn standpunt reeds in een vroegere zitting heeft verduidelijkt. Hij heeft vastgesteld dat deze commissie nog andere meningen wou horen en daarom een hoorzitting georganiseerd heeft. Hij verwacht nu wel een standpuntbepaling van de commissie en zeker geen verder debat. Hij betreurt dat het Parlement zoveel tijd nodig heeft om een standpunt te bepalen om trent een ministerieel besluit en wijst in dit verband op de traagheid van de besluitvorming.

De heer Eddy Schuermans repliceert dat hij het recht heeft om de minister te ondervragen hoe dit voorliggend besluit zich inpast in een totaal pakket van maatregelen. De minister zelf deed trouwens uitspraken over de grenzen aan de lasten die op energie kunnen gelegd worden.

De minister verwijst voor het antwoord op deze vraag naar zijn tussenkomst die hij eerder in deze commissie heeft gehouden.

De heer Johan Malcorps is van oordeel dat het nuttig was dat de hoorzittingen doorgang vonden. De problematiek van de hoge elektriciteitsprijzen kwam aan bod tijdens de ondernemingsconferentie ; ook op het niveau van de regering werden maatregelen getroffen. Het lid verwijst naar het recente schrijven van de firma Treco die in het raam van het kwaliteitslabel van de besluitvorming waarnaar de minister verwees, aandringt op de implementatie van het decreet in een uitvoeringsbesluit. Treco benadrukt dat warmtekrachtkoppeling een must is in het kader van Kyoto. De firma argumenteert dat heel wat jobs (135 rechtstreeks gerelateerde) kunnen gecreëerd worden. Hetzelfde lid

is van oordeel dat met de argumentatie van Agoria en het VEV voor een stuk rekening wordt gehouden. Het debat ten gronde over “het effect van de liberalisering van de energiemarkt” moet gevoerd worden, temeer daar er geen spectaculaire resultaten zijn noch naar de gezinnen, noch naar de bedrijven toe. Dit probleem moet echter eerder federaal aangepakt worden.

Hij pleit ervoor om nu echter dit WKK-besluit, dat een goed besluit is, snel te treffen zodat de sector, die wacht op dit besluit, de nodige investeringen kan plannen. Zijn fractie dringt er dan ook op aan dat de regering dit besluit spoedig treft.

De heer Eddy Schuermans vermeldt dat één van de instanties die gehoord werden, met name Fedichem, voorstelt drie punctuele wijzigingen aan te brengen aan het besluit. Het gaat in eerste instantie om het voorstel om artikel 9, § 3, te schrappen. Aansluitend is er het voorstel om in artikel 9, § 2, een uitzonderingsclausule voor de convenantbedrijven toe te voegen. Dat was een standaardgegeven in de tussenkomsten van Fedichem, het VEV en Cogen. Een derde suggestie is het niveau van de boete aan te passen aan de CO₂-bonus. Dit laatste vergt wel een decretale wijziging.

Ook internationaal vergelijkend is de kostprijs van dit systeem onderzocht. De conclusie is dat de meerkost van hetgeen voorligt – op vlak van uitsluitend WKK, – hoger is dan de totale aftopping in Frankrijk, Nederland en Duitsland. Hij vraagt naar de houding van de regering omtrent deze punctuele voorstellen die tijdens de hoorzitting werden naar voren gebracht.

De minister vermeldt dat enerzijds het Parlement zijn werkzaamheden regelt, anderzijds hij als uitvoerende macht aan de sector een zinnig antwoord moet geven waarom het zo lang duurt vooraleer een besluit getroffen wordt.

Er zijn de minister geen nieuwe elementen bekend die een wijziging van zijn standpunt argumenteren. Hij volgt alle nieuwe ontwikkelingen op, ook in het buitenland. Er is trouwens in een jaarlijkse evaluatie voorzien om juist te kunnen bijsturen. De minister benadrukt dat het federale niveau een verantwoordelijkheid heeft op vlak van de liberalisering van de elektriciteitsmarkt. De federale overheid moet waken dat er een betekenisvolle afbouw van een bestaand monopolie gebeurt ; de federale regering moet ook ernstige inspanningen doen zodat men vanuit het buitenland de nodige stroom kan aanvoeren. Een significante inspanning op dit

vlak kan effecten sorteren op de prijs van de elektriciteit.

De minister benadrukt nogmaals dat de democratie in staat moet zijn binnen redelijke termijnen beslissingen te treffen. Een ganse economische sector staat te wachten op de implementatie van het decreet.

De heer Eddy Schuermans vraagt of de minister het ontwerpbesluit zoals het nu voorligt, onverkort zal uitvoeren en dus geen rekening zal houden met de drie hoger vermelde punctuele bemerkingen ?

De minister repliceert dat er ook een vergelijkende studie gemaakt wordt.

De heer Koen Helsen, dienstdoend voorzitter, resumeert dat het tussentijds verslag dat aan de leden van deze commissie bezorgd werd, aangevuld wordt en aan de regering zal overgemaakt worden. De regering kan dan het uitvoeringsbesluit treffen. De commissie sluit zich aan bij dit voorstel.

De verslaggever,

De voorzitter,

Eddy

Wivina

SCHUERMANS

DEMEESTER-DE MEYER
